

[Victor Larsen.]

Synspunkt, som de paagældende Arbejdsgivere den 3. April eller i Dagene efter den 3. April maatte gøre gældende.

Jeg vender mig derfor imod den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Otto Jensen, naar han tillader sig at sige, at her er Tale om, at man ikke har villet yde de fattigste og daarligst lønede blandt Arbejderne en rimelig Forhøjelse. Det er set meget for snævert, og det viser, at det ærede Medlem aldeles ikke er klar over den Situation, vort Land befinder sig i. Der er nu for det første aldeles ikke alene Tale om dem, som det ærede Medlem kalder de daarligst lønede. Slagteriarbejderne er da i alt Fald ikke blandt de daarligst lønede, Mejeristerne ikke heller. Men selv om jeg udmærket godt ved, at det er god Coutume i visse Kredse at kalde Landbrugets Arbejdere for daarligt lønede, saa vil jeg. . . (*Rasmus Hansen: Hør!*) . . . Det ærede Medlem siger: Hør! og viser derved, at han heller ikke ved Besked.

Man skulde i Situationen betænke, at Byerne og ikke mindst Byernes Arbejdere under den Udvikling, vi er inde i, i Virkeligheden meget hurtigt kan komme ind i Forhold, der er langt, langt ringere end dem, hvori Landbrugets Arbejdere befinder sig. Disse har i hvert Fald Føden, og hvis man bare begiver sig en lille Tur ud paa Landet, vil man ogsaa se, at der staar en lille Brændestabel ved hvert Hjem. Der leves ikke højt og flot ude paa Landet, det tillader Kaarene ikke fra nogen Side, men man lever i mange, mange Tilfælde meget lykkeligere, end man gør herinde paa Brostenene, fordi Arbejdsgivernes og Arbejdernes Kaar ikke er nær saa forskellige, som de er herinde, og fordi man lever hele det naturlige Grundlag meget, meget nærmere. Jeg har altid syntes, det var en daarlig Tale at føre, naar man talte om „de lavestlønede og de daarligst lønede Arbejdere“, og det har ogsaa været en Haan imod dem, fordi man derved ustandseligt har sagt til dem, at de ikke burde finde sig i de Lønninger og de Forhold, hvorunder de arbejdede. Jeg kender dette Arbejde og dets Kaar mindst lige saa godt som nogen i denne Sal, og jeg ved, at selv om der, hvad kontante Pengemidler angaar, ikke er store Ting at slaa til Side med, er Forholdene jo saaledes, at der altid gennem Naturalydelser er sikret de faste Arbejdere Hus og Hjem og en lille Have, undertiden endda en stor og rigtig god Have, hvor de kan gaa ud og hente det, som Manden i Byen

altid maa staa med Kronestykket i Haanden for at faa. Der er endvidere sikret dem Mælk, Korn o. s. v. Deres Eksistens er i det hele taget betrygget paa en helt anden Maade, end Tilfældet er for Tusinder og atter Tusinder af Byens Arbejdere.

De Arbejdsgiverorganisationer, som forkastede Forslaget af 3. April, vidste udmærket Besked om den Krig, der kunde paaføres dem, og som antagelig vilde blive paaført dem — derimod vidste ingen af dem, lykkelig som man var dengang, noget om den 9. April. Det var ikke helt uansvarlige Personer, der her forsøgte at gennemtrumfe en Afgørelse, og man vidste godt, i hvilken Situation man var — vi kender meget vel, det skal jeg ikke lægge Skjul paa, den Magt, som De samvirkende Fagforbund i dette Land har eller har haft.

Men jeg siger, at Forholdene siden den Gang ulykkeligvis er meget forværret, og derfor, men ogsaa i det hele taget, maa jeg finde, at det er en aldeles utilbørlig Tale af det ærede Medlem Hr. Otto Jensen, naar han før tillod sig at give Forligsinstitutionen Paalæg. Det ærede Medlem siger, at han egentlig ikke er nogen Tilhænger af Voldgiftsretten, den vil næppe gøre det Arbejde bedre end Forligsinstitutionen. Lidt senere sagde det ærede Medlem, at formodentlig kan denne Voldgiftsret ikke komme til andet Resultat end Forligsinstitutionen. Jeg vil ganske ærligt sige, at hvis jeg skulde være Medlem af en saadan Ret, vilde alene en saadan Tale vække stærk Modstand i mig. Jeg vilde da ikke finde mig i, naar jeg som Voldgiftsretsmedlem skulde være den afgørende Myndighed, at faa Direktiver, hverken af det ærede Medlem eller af nogen anden.

Jeg finder, at Voldgiftsretten er en anerkendelsesværdig Løsning paa et Spørgsmaal, som er gaaet i Haardknude. Det er efter min Mening retteligt og rimeligt, at man er gaaet den Vej. Men man skal ikke paa Forhaand begynde at plædere sin Sag eller en Sag, som man synes at have Interesse for, i en eller anden Retning og kritisere Voldgiftsrettens Afgørelse paa Forhaand; det er utilbørligt.

Jeg har en enkelt Indvending mod Rettens Sammensætning, nemlig at man har taget Forligsinstitutionen med. Det er ikke Sød og Skik i Danmark, at en Part dømmer i sin egen Sag, det har i alt Fald ikke hidtil været Sød og Skik. Det vilde være ganske ejendommeligt, om en Forligsinstitution — det ærede Medlem Hr. Otto Jensen var endda saa langt ude, at han pegede paa den Mand inden for Institutionen, som har frem-